

Onbegrensde mogelijkheden

I

‘Die komt niet meer naar buiten, zeg ik jullie,’ verklaarde de puisterige man terwijl hij overtuigd knikte. ‘Hij is al vijf kwartier geleden naar binnen gegaan. Het is afgelopen met hem.’

De burgers die zich rond de ruïne verdrongen zwegen, hun blik gevestigd op de door steengruis halfverscholen ingang van het gewelf. Een dikke man in een gouden wambuis ging van zijn ene voet op de andere staan, schraapte zijn keel en nam de verkreukelde baret van zijn hoofd.

‘We wachten nog even,’ zei hij terwijl hij het zweet van zijn voorhoofd veegde.

‘Waarop?’ snoof de puistenkop. ‘In de kerker zit een basilisk, of ben je dat soms vergeten, schout? Wie naar binnen gaat, is verloren. Er zijn daar genoeg mensen omgekomen. Waar wil je nog op wachten?’

‘We hebben het van tevoren zo afgesproken,’ mompelde de dikke man onzeker. ‘Dat is toch zo?’

‘Jullie hebben dat afgesproken toen hij nog leefde, schout,’ be-moeide de kameraad van de puistenkop zich ermee, een reus in een leren slagtersschort. ‘Maar nu is hij dood, dat is overduidelijk. Het stond van tevoren vast dat het zijn ondergang zou worden, net als bij de anderen. Hij is zelfs zonder spiegel naar binnen gegaan, alleen met een zwaard. En zonder spiegel kun je

geen basilisk vermoorden, dat weet iedereen.'

'Het geld heb je uitgespaard, schout,' voegde de puistenkop eraan toe. 'Want je hoeft niemand voor de basilisk te betalen. Ga gerust naar huis. Maar het paard en de bezittingen van de toevenaar nemen wij, anders zou het zonde zijn.'

'Ja,' zei de slager. 'Het is een mooie merrie en de zadeltassen zijn goed gevuld. Laten we kijken wat erin zit.'

'Niet doen. Dat kan toch niet?'

'Zwijg, schout, en bemoei je er niet mee, anders krijg je problemen,' waarschuwde de puistenkop hem.

'Het is een mooie merrie,' herhaalde de slager.

'Laat het paard met rust, beste man.'

De slager draaide zich langzaam om naar de vreemdeling, die achter de mensen stond die zich voor de ingang van de kerker verdrongen en uit een muurnis tevoorschijn was gekomen.

De vreemdeling had krullend, dik, kastanjebruin haar en droeg een bruine cape over een gevoerde jas en hoge rijlaarzen. Hij had geen wapen.

'Ga bij dat paard vandaan,' zei hij met een venijnig lachje. 'Een vreemd paard, vreemde zadeltassen, het eigendom van iemand anders, en jij gluurt ernaar met je leepogen en strekt je schurftige hand ernaar uit? Hoort dat zo?'

De puistenkop schoof zijn hand langzaam onder zijn wambuis en keek naar de slager. De slager knikte eerst naar hem en daarna naar de menigte, waaruit twee krachtig gebouwde mannen met kort haar naar voren traden. Beiden droegen knuppels, zoals in het slachthuis voor het verdoven van het vee werden gebruikt.

'Wie denkt u wel niet dat u bent,' zei de puistenkop zonder zijn hand uit het wambuis te halen, 'dat u ons manieren wilt leren?'

'Dat gaat je niets aan, beste man.'

'U draagt geen wapen.'

‘Dat klopt.’ De vreemdeling lachte nog venijniger. ‘Ik draag inderdaad geen wapen.’

‘Dat is niet handig.’ De puistenkop haalde zijn hand met daarin een lang mes uit zijn wambuis. ‘Het is helemaal niet handig dat u geen wapen draagt.’

Ook de slager haalde een lang mes tevoorschijn. De twee anderen kwamen naar voren met hun knuppels geheven.

‘Ik hoef geen wapen te dragen,’ zei de vreemdeling zonder zich te verroeren. ‘Mijn wapens volgen me.’

Van achter de ruïne kwamen twee jonge meisjes met een lichte, zekere tred naar hen toe lopen. De menigte week ogenblikkelijk uiteen en verspreidde zich.

De twee meisjes lachten met fonkelende ogen en lieten hun tanden flitsen. Vanaf hun ooghoeken liep een tatoeage in de vorm van een brede blauwe streep naar hun oren. De spieren waren zichtbaar op hun krachtige dijbenen onder de om hun heupen geslagen lynxvachten en de naakte armen boven de maliënhandschoenen. Boven de eveneens met maliënkolders bedekte schouders staken de gevesten van sabels omhoog.

Langzaam, heel langzaam zakte de puistenkop op zijn knieën en liet het mes vallen.

Uit het gat tussen het puin weerklonk het lawaai van vallende stenen, waarna een hand uit de duisternis opdook en de gekartelde muurrand vastpakte. Na de hand verscheen eerst een hoofd met wit, met stof bedekt haar, een bleek gezicht en daarna het gevest van een zwaard, dat achter de schouder omhoogstak. De menigte begon te mompelen.

De witharige bukte zich en trok een zonderling wezen uit het gat, een wonderlijk lichaam, dat was bedekt met bloederig stof. Hij hield het beest aan de lange, hagedisachtige staart vast en wierp het zwijgend voor de voeten van de dikke schout. De

schout sprong naar achteren en struikelde over een stuk muur, zijn blik op de gebogen vogelsnavel, de stijve vleugels en de met schubben bedekte poten gericht. De gezwollen krop, die ooit felrood was geweest, was nu smoezelig roodachtig en de glazige ogen waren diep weggezunken.

‘Daar is de basilisk,’ zei de witharige, waarna hij het stof van zijn broek klopte. ‘Zoals afgesproken wil ik mijn tweehonderd lantar nu graag hebben. Goede lantar. Ik zeg er meteen bij dat ik ze controleer.’

De schout haalde met trillende handen een geldbuidel tevoorschijn. De witharige keek om zich heen en zijn blik bleef één moment rusten op de knielende man en het mes dat aan zijn voeten lag. Hij keek naar de man met de bruine cape en de meisjes in de lynxvachten.

‘Zoals gewoonlijk,’ zei hij en hij pakte de geldbuidel uit de trillende handen van de schout. ‘Ik riskeer voor een paar centen mijn leven voor jullie en jullie vallen intussen op mijn spullen aan. Jullie veranderen nooit, de duivel moge jullie halen.’

‘We hebben niets aangeraakt,’ mompelde de slager terwijl hij terugweek. De twee met de knuppels waren allang in de menigte ondergedoken. ‘We hebben uw spullen niet aangeraakt, heer.’

‘Daar ben ik blij om.’ De witharige lachte. De toeschouwers, die de lach als een openbrekende wond op het bleke gezicht zagen opbloeien, begonnen zich snel te verspreiden. ‘En daarom zal ik jou ook niet aanraken, kerel. Ga in vrede. Maar doe het snel.’

De puistenkop wilde eveneens achterwaarts weglopen. De puisten op zijn verbleekte gezicht waren plotseling afschrikwekkend zichtbaar.

‘Hé, wacht,’ zei de man in de bruine cape tegen hem. ‘Je bent iets vergeten.’

‘Wat... heer?’

‘Je hebt je mes tegen me getrokken.’

De langste van de twee meisjes, dat wijdbeens toekeek, be-
woog plotseling. Ze draaide haar heupen en zonder dat iemand
had gezien hoe ze haar sabel trok, floot deze al zingend door de
lucht. Het hoofd van de puistenkop vloog in een hoge boog de
donkere opening van de kerker binnen. Het lichaam stortte ver-
stard en zwaar als een gevelde boomstam tussen het puin. De
menigte schreeuwde. Het andere meisje, de hand aan het gevest,
draaide zich behendig om en gaf rugdekking. Het was niet no-
dig. De toeschouwers struikelden over de brokstukken terwijl ze
elkaar verdrongen om zo snel mogelijk naar de stad terug te ko-
men. De schout, die de enorme slager met meerdere vadems had
ingehaald, rende voorop.

‘Een mooie slag,’ merkte de witharige koel op terwijl hij zijn
ogen met zijn zwart gehandschoende hand beschermde tegen de
zon. ‘Een mooie slag met een Serrikaanse sabel. Ik buig voor de
kundigheid en de schoonheid van de vrije krijgsters. Ik ben Ge-
ralt van Rivia.’

‘En ik ben Borch.’ De onbekende in de bruine cape wees naar
een verbleekt wapen op de voorkant van zijn kleding waarop drie
zwarte vogels in een rij op een gouden veld zichtbaar waren. ‘Ali-
as Drie Kauwen. En dit zijn mijn meisjes Tea en Vea. Zo noem ik
hen, want over hun echte namen breek je je tong. Het zijn inder-
daad Serrikanerinnen.’

‘Ik heb het blijkbaar aan jullie te danken dat ik mijn paard en
bezittingen nog heb. Bedankt, krijgsters. En u ook bedankt, heer
Borch.’

‘Drie Kauwen. En laat dat “heer” maar zitten. Ben je gebonden
aan deze plaats, Geralt van Rivia?’

‘Absoluut niet.’

‘Uitstekend, dan heb ik een voorstel. Hier in de buurt, bij de

splitsing van de weg naar de rivierhaven, is een herberg met de naam In De Nadenkende Draak. De keuken is in de wijde omgeving beroemd. Ik ga daar nu naartoe omdat ik iets wil eten en een slaapplek zoek. Ik zou het op prijs stellen als je me gezelschap wilt houden.'

De witharige draaide zich van zijn paard af en keek de vreemdeling in zijn heldere ogen. 'Borch, ik wil niet dat er onduidelikheden tussen ons bestaan. Ik ben een heksler.'

'Dat dacht ik al. Maar je zegt het op een toon alsof je wilt zeggen dat je melaats bent.'

'Er zijn mensen,' zei Geralt langzaam, 'die de voorkeur geven aan het gezelschap van een melaatse boven een heksler.'

'Er zijn ook mensen die de voorkeur geven aan een schaap boven een meisje.' Drie Kauwen lachte. 'Tja, met hen kan ik alleen medelijden hebben, met allebei. Ik blijf bij mijn aanbod.'

Geralt trok zijn handschoen uit en gaf hem een hand. 'Ik neem het aan en verheug me op onze kennismaking.'

'Laten we dan op weg gaan. Ik heb honger.'